

DE FIL DE VINT

L'escola nova

Isabel-Clara Simó

Tinc a davant el llibre *El mestre de la República*, que han escrit Raimon Portell i Sabadell Marqués. La primera constatació és que quina llàstima, que quantes coses hem perdut en aquells bàrbars guerra i creix. Vaghe què hi faram. Mala sort. Doncs en aquest llibre hi ha un annex titulat *El trenta punts de l'escola nova*. Alguns d'ells m'han semblat ingenuos, d'altres despanyats en el temps, però la majoria m'han semblat un model d'intel·ligència i de ponderació. D'enorgüiments n'hi ha hagut sempre i hi haurà sempre, però els enorgüiments actuals són pitjors perquè una generació sencera hem viscut sota la xulteria i la propolècia feixista. Els intolerants es multipliquen; hi ha qui s'ofèn perquè parlem la nostra llengua i s'acclamen en nom dels immigrants (mardedeusemper) en comptes de dir clarament que ho fan en nom d'Espanya. Hi ha violència gratuïta a uns límits que té alarmats els ensenyants i els pares dimiteixen cada dia, en l'escola, en la societat, en la impunitat col·lectiva.

Venia de València l'altre dia en l'Eurocomè, ja davant tenia una mare amb dues criatures d'uns sis o set anys. Eran de debò insuperables i la mare de tant en tant els cridava o els renyava, però no l'hi feien cap mena de cas. Empipaven a tothom, es creïen graciosos, s'avorriïen amb una intensitat còmica i estaven segurs que tots teníem l'obligació d'aguantar-los. És molt difícil que en el futur adquirixin la disciplina necessària per aprendre medicina o per tocar la guitarra. Com que s'avorriïen, buscaven emocions allà on sigui. I aleshores faram debats televisius. I ens preguntarem com hem aprofitat la mort del dictador.